

„Werkelijk? Maar waarom kijkt u dan zoo ernstig? Foei wat een gezicht!”

„Ik ernstig? Kind, dat verbeeldt je je maar!”

„Volstrekt niet vadertje! die rimpel was er niet, toen we afscheid namen.”
Zij kuste hem nog eens, en hij lachte, zoo goed hij kon.

„Hoor eens, Albertine! ik moet ook een beurt hebben,” sprak oom Albert, haar op den schouder tikkend. „Wat denk je wel?”

„Dat u een ander niet veel gunt,” sprak zij schalks, hem haar blozende wang toestekend, waarop hij haar ter zijde trok en uitnoodigde, hem vóór alle dingen eens te vertellen waar zij dien avond naar toe zouden gaan.

Alexander ging naar boven. En toen hij zijn vrouw, die er veel opgewekter en kalmer uitzag begroet en van zijn welstand overtuigd had, en zij hem vroeg hoe hij het toch wel in zijn eenzaamheid gesteld had, viel hij maar op eens met de deur in huis en zeide:

„Ik heb een akeligen tijd gehad, Louise! ik heb het je maar niet geschreven, omdat je mij toch niet helpen kondt en nare tijdingen altijd vroeg genoeg komen. Je zult vreemd opkijken, als je thuis komt.”

„Nu, wat is er dan?” riep mevrouw uit; „ik meende al dat er iets was, wat je hinderde.”

„Het hindert mij vreeselijk; denk eens aan, Joost is weg!”

„Joost? Wat is dat nu? Hij is... je hebt toch geen ongenoegen met hem gehad?”

„Nee vrouw! dat bepaald niet... Maar het zal je haast ongeloofelijk schijnen, denk ik. Ik heb ontdekt, dat hij oneerlijk was!”

„Man! Nee maar, dat is onmogelijk! Hoe dwaas! Och, toe man! dat kan niet waar zijn!”

„Ik dacht het wel. Louise; ik kan je ook niet beschrijven hoe ontsteld ik was, toen ik het merkte. En toch kan niemand anders dan hij het gedaan hebben!”

„Wat gedaan? Miste je papieren?” — Mevrouw was opgestaan en had haar bevende hand op zijn arm gelegd.

„Maak je niet zenuwachtig, Louise! je weet hoe slecht dat voor je is. Nee, het was maar een bagatel, maar al was het een dubbeltje geweest, er bestaat voor mij geen middenweg tusschen eerlijk en oneerlijk. Hij moet een rijksdaalder weggenomen hebben; ik had het geld met voordacht geteld en neergelegd om hem op de proef te stellen.”

Mevrouw van Bergens hand klemde zich op eens heftig om zijn arm: zij werd zeer bleek en zag er doodelijk ontsteld uit. „Op de proef stellen, hem, Joost?” sprak ze gejaagd. „Waarom deedt je dat, Alexander?”

„Ik had het Albert beloofd; hij wantrouwde hem en zei, dat ik niet eens zijn eerlijkheid kon bewijzen, zoolang ik die niet beproefd had. Hij vond onzen omgang met Joost veel te familiaar!”

Zijn vrouws gejaagdheid was zichtbaar toegenomen! zij schudde den arm van haar man en riep uit: „Wanneer is dat gebeurd, zeg?”

„Juist den dag, toen ik jou en Albertine wegbracht! Maar houd je toch bedaard vrouw!” sprak hij beangst over haar heftigheid.